

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

ČESKÁ REPUBLIKA

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Vrbackým
sídlem Mánesova 658/5a, Hradec Králové

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 14999/16/5200-10422-705050

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 4. 2016, č. j. 14999/16/5200-10422-705050, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Tomáše Vrbackého, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územního pracoviště v Jilemnici (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1141391/14/2605-50523-608171. Označeným prvostupňovým rozhodnutím – dodatečným platebním výměrem – správce daně žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 94 260 Kč, daňovou ztrátu – 41 199 Kč a současně vyslovil, že žalobci vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 18 852 Kč a z doměřené daňové ztráty ve výši 411 Kč.
2. Správce daně zahájil dne 6. 5. 2013 u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2011. Mimo jiné v jejím průběhu zjistil, že si v předmětném zdaňovacím období žalobce uplatnil jako daňově účinné výdaje hotovostní úhrady dvanácti faktur vystavených společností ■■■ v celkové výši 967 142 Kč. Předmětem fakturace byly práce a pomocné práce v lesnictví, zajištění a likvidace nebezpečných látek, pronájem pracovních a skladovacích prostor a dále servis a údržba techniky. K tomu žalobce předložil smlouvu o dílo ze dne 1. 1. 2011, smlouvu o likvidaci nebezpečných látek ze dne 23. 12. 2010 a nájemní smlouvu ze dne 23. 12. 2010. Na fakturách bylo uvedeno datum vystavení 8. 10. 2012, forma úhrady v hotovosti a datum splatnosti dne 8. 10. 2012. Současně žalobce předložil výdajové pokladní doklady deklarující úhradu shora uvedených faktur. Předmětem smlouvy o dílo ze dne 1. 1. 2011 byl závazek společnosti ■■■ provádět pro žalobce práce a pomocné práce v lesnictví, odměna byla smluvně dohodnuta formou měsíční paušální částky 26 800 Kč bez DPH za každého pracovníka uvedené společnosti, kterého si žalobce vyžádá.
3. Správce daně se snažil kontaktovat společnost ■■■ za účelem ověření předmětných obchodních případů. Zjistil však, že se společností bylo zahájeno insolvenční řízení. Insolvenční správce sdělil, že účetnictví společnosti nemá k dispozici a že poslední jednatel společnosti J. H. převedl obchodní podíl na ■■■, který je nekontaktní osobou.
4. S ohledem na vzniklé pochybnosti ohledně uskutečnění obchodních případů tak, jak byly žalobcem deklarovány předloženými fakturami a pokladními doklady, přistoupil správce daně ve dnech 8. 1. až 10. 1. 2014 ke svědeckým výslechům bývalých zaměstnanců či jednatelů společnosti ■■■. Protože výslechy těchto svědků ve dnech 8. až 10. 1. 2014 provedl správce daně, aniž by o nich řádně informoval žalobce, což naznal po vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění, přistoupil ve dnech 23. 4., 24. 4. a 30. 4. 2014 a dne 7. 5. 2014 k jejich opakování. Z jednotlivých protokolů o svědeckých výpovědích vyplývá, že při opakovaném svědeckém výslechu postupoval správce daně tak, že nejprve konstatoval, že určitého dne se svědkem sepsán protokol o jeho výslechu, kterému předcházela poučení v souladu s daňovým řádem, a že nyní napravuje procesní chybu spočívající v upření práva

žalobci být výsledku přítomen. Dále správce daně přečetl obsah protokolu o předchozím výsledku svědka, jeho text vtělil do protokolu, poté již umožnil žalobci klást svědkovi otázky. Jednotlivé protokoly o svědecké výpovědi byly vždy podepsány žalobcem, pracovníkem správce daně a odborným konzultantem žalobce. Dne 5. 6. 2016 správce daně doplnil dokazování na návrh žalobce o svědeckou výpověď ■■■, bratra žalobce a bývalého jednatele společnosti ■■■.

5. Dne 3. 9. 2014 byl žalobce seznámen s hodnocením provedených důkazních prostředků a výsledkem kontrolního zjištění. Správce daně po vyhodnocení provedených svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že žalobce neprokázal realizaci plnění ze strany společnosti ■■■ v rozsahu, jak bylo deklarováno vystavenými fakturami. Žalobci neuznal hotovostní úhradu předmětných faktur jako daňově účinný výdaj podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1991 Sb., o daních z příjmů. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem projednána dne 3. 9. 2014 a tohoto dne i podepsána a stala se základem pro vydání dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ze dne 9. 9. 2014.
6. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalobce namítal, že správce daně nesprávně vyhodnotil provedené svědecké výpovědi, neboť přihlédl pouze k důkazům, které jeho tvrzení nepotvrzovaly, ovšem ani nevyvracely. Žalobce namítal, že někteří svědci potvrdili vykonávání prací společností ■■■ pro žalobce, přičemž tyto výpovědi správce daně zbagatelizoval. Uvedl, že v řízení se dopouštěl správce daně nesrovnalostí s úmyslem ho poškodit, porušoval jeho práva.
7. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016 žalovaný podané odvolání zamítnul a dodatečný platební výměr ze dne 9. 9. 2014 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně deklarovaných daňových výdajů uhrazených v hotovosti společností ■■■ leželo na žalobci. Správce daně si přitom v průběhu daňové kontroly zajistil důkazy, jimiž tvrzení žalobce ohledně těchto výdajů spolehlivě vyvrátil. Žalovaný dovodil, že správce daně provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a dospěl ke správným skutkovým a právním závěrům. Uvedl, že nejprve se sice svědecké výpovědi konaly bez účasti žalobce, pochybení však správce daně napravil tím, že provedl opakované svědecké výpovědi, kdy seznámil zúčastněné osoby se zněním původních výpovědí, které se tak staly nedílnou součástí protokolu o ústním jednání a v průběhu svědeckých výpovědí umožnil žalobci, aby kladl svědkům otázky. Žalovaný ve shodě se správcem daně konstatoval, že provádění lesních prací potvrdili čtyři svědci, ale protože jsou jejich svědecké výpovědi nejen ve vzájemném rozporu, ale i v rozporu s výpovědi dalších svědků – bývalých zaměstnanců společnosti ■■■, kteří vypověděli, že nevěděli o tom, že by nikdo jiný z jiných zaměstnanců společnosti pracoval v lese, ačkoli o sobě vzájemně věděli, neosvědčil jejich svědecké výpovědi správce daně logicky jako důkaz v dané věci. Kromě toho bylo přihlédnuto ke vzájemným vztahům těchto svědků k žalobci, neboť bylo zjištěno, že svědci byli v době provádění svědeckých výpovědí v zaměstnaneckém poměru v nové společnosti žalobce, které byl ■■■, bratr žalobce, dosavadním vlastníkem a jednatelem. Žalovaný tedy uzavřel tím, že správce daně zcela oprávněně z daňových výdajů vyloučil částku v úhrnné výši 967 142 Kč, protože žalobce

neprokázal, že fakturované plnění bylo realizováno skutečně v daném rozsahu uvedenou společností ■■■■

II. Žaloba

8. V žalobě podané v zákonné lhůtě žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné. Žalobce především nesouhlasil se způsobem, jakým byly zhodnoceny provedené svědecké výpovědi, kdy část svědků vypověděla, že služby pro žalobce společnost ■■■■ provedla, část svědků tuto skutečnost nepotvrdila. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že samotná skutečnost, kdy svědek přímo nepotvrdil, že práce v lese a jiné služby probíhaly, neznámá bez dalšího, že služby nebyly pro žalobce uskutečněny. Z takové výpovědi lze usoudit pouze na to, že svědek o poskytovaných službách nevěděl. Takové svědecké výpovědi však žalovaný vyhodnotil chybně a nevypořádal se se všemi výsledky dokazování a závěry, ke kterým správce daně při hodnocení důkazů dospěl. Žalobce trval na tom, že skupina svědků, která nepotvrdila provádění předmětných prací a služeb, jejich provedení ani nevyvrátila. Svědecké výpovědi v jeho prospěch žalovaný bez jasného odůvodnění odmítl jako důkazní prostředek, hodnotil pouze důkazy v neprospěch žalobce. Nevypořádal se s rozpory ve svědeckých výpovědích, které podle žalobce vyplývaly ze značné doby, která uplynula od provádění služeb, a také z toho, že někteří svědci o pracích, které prováděla společnost ■■■■ pro žalobce, vůbec nevěděli. Podle žalobce si správce daně již na počátku řízení vytvořil vlastní úsudek a k jeho potvrzení prováděl pouze důkazy k jeho potvrzení.
9. O tom podle žalobce svědčí nezákonné výsledky svědků bez vědomí žalobce. Ke zhojení nezákonného postupu pak správce daně pouze znovu svědky předvolal, ale výsledk opakovaně řádně neprovedl. Svědkům jen přečetl nezákonné výsledky a po přečtení nechal svědky podepsat, že souhlasí. Takový postup žalobce považuje za nezákonný, nikoli podle daňového řádu, neboť svědkovi nebyly ze strany správce daně kladeny žádné otázky a byly mu k podpisu pouze předloženy již vyplněné dokumenty. Podle žalobce je přitom nepravděpodobné, že by si svědci pamatovali doslovně odpovědi na původní otázky. Navíc od provedení původních nezákonných výpovědí mohlo dojít ze strany svědka ke zjištění nových skutečností a správce daně nedal svědkům prostor k dalšímu vyjádření.
10. Žalovaný pak nesprávně posoudil podjatost správce daně, která se projevila kladením otázek, na které správce daně nemohl dostat jinou než očekávanou odpověď. Rovněž byli předvoláni pouze svědci na dělnických pozicích a vyslýcháni o věcech, o kterých nemohli mít povědomí. Byly jim kladeny otázky ohledně vedení společnosti a uzavírání smluv. Jednatelé společnosti ■■■■ pak žalovaný předvolal až na žádost žalobce, přičemž jednatele potvrdili poskytování prací a služeb tak, jak žalobce deklaroval.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a obsah žalobních námitek. K těm následně uvedl, že skutkový stav a právní posouzení byly podrobně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Žalovaný konstatoval, že správce daně provedl celkem sedmnáct svědeckých výpovědí, včetně výpovědí tří jednatelů společnosti ■■■ Provádění lesních prací potvrdili čtyři svědci, přičemž u všech bylo prokázáno příbuzenské či zaměstnanecké napojení na žalobce. Pokud se tyto svědecké výpovědi v obecné rovině shodovaly, byly ale v rozporu s výpověďmi dalších svědků, kteří většinou nevěděli o tom, že by někdo v lese pracoval. To žalovaný hodnotil ve spojitosti s pochybnostmi ohledně vystavování faktur a hotovostní úhradě faktur a dospěl k závěru, že svědecké výpovědi nelze osvědčit jako důkazy prokazující žalobcova tvrzení. K likvidaci nebezpečného odpadu pak žalovaný uvedl, že ji potvrdil pouze ■■■, ostatní o takových službách pro jiné subjekty nevěděli, nebo tuto možnost přímo popřeli. K servisu a údržbě motorové techniky pak svědci uvedli, že žalobce prováděl opravy strojů v dílně společnosti sám. Proto podle žalovaného dospěl správce daně ke správnému závěru, že žalobce neprokázal realizaci prací a služeb deklarovaným dodavatelem ve výši 967 142 Kč. V podrobnostech vždy žalovaný odkazoval na jednotlivé části napadeného rozhodnutí.
13. Vyjádřil přesvědčení, že při hodnocení důkazních prostředků postupoval podle § 8 odst. 1 daňového řádu, na str. 17 až 22 rozhodnutí srozumitelně vyložil, v čem shledává rozpory ve výpovědích svědků, na str. 18 se pak řádně zabýval hodnověrností čtyř svědků, kteří vypověděli, že práce v lese prováděli. Podle žalovaného správce daně pochybení při provedení svědeckých výpovědí ve dnech 8. 1. až 10. 1. 2014 napravil opakováním svědeckých výpovědí ve dnech 23. 4., 24. 4. a 30. 4. 2014 a 7. 5. 2014. Zmínil, že v průběhu provádění opakovaných svědeckých výpovědí žalobce nevznesl žádné návrhy ani výhrady proti obsahu protokolů. Na základě předchozích výpovědí, s nimiž byl žalobce u opakovaného výsledku svědků seznámen, a na základě doplňujících dotazů žalobce byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti pro určení, zda lesní práce a služby realizovala společnost ■■■ a zda lze hotovostní úhradu předmětných faktur uznat jako daňově účinný výdaj.
14. Žalovaný odmítl, že by důvody, ve kterých žalobce spatřoval podjatost úřední osoby, tuto podjatost ve smyslu § 77 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, založily. Žalovaný dále konstatoval, že z důvodu nemožnosti kontaktovat společnost ■■■ přistoupil správce daně k výsledku bývalých zaměstnanců a jednatelů této společnosti. Nejednalo se o účelový postup správce daně, ale o jeho snahu rozptýlit pochybnosti ohledně fakturovaného plnění, které vyvstaly z předložených důkazních prostředků. Z celkového počtu sedmnácti svědeckých výpovědí však výkon prací v lese potvrdili pouze čtyři svědci z řad bývalých zaměstnanců a jednatelů této společnosti, a 3 osoby, které prováděly práce v lese dle ústní dohody se žalobcem, přičemž u každého provedeného důkazního prostředku byla hodnocena jeho závažnost, zákonnost, pravdivost a věrohodnost.
15. Podle žalovaného jsou uplatněné žalobní námitky nedůvodné. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítnul a žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud předesílá, že prakticky shodnou žalobou se již zabýval ve vztahu k doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, jež bylo založeno na shodně provedených svědeckých výpovědích. V rozsudku ze dne 7. 3. 2017, č. j. 59 Af 21/2016-31, jež nebyl napaden kasační stížností, byly konstatovány vady řízení v důsledku nezákonně provedených svědeckých výpovědí. Od závěrů přijatých v označeném rozsudku nemá zdejší soud důvod se odchýlit.
18. Shodně žalobní námitky jako ve věci sp. zn. 59 Af 21/2016 směřují do hodnocení provedených svědeckých výpovědí. Námitkami tohoto typu je však na místě zabývat se pouze tehdy, pokud šlo o důkazy provedené v souladu se zákonem. Žalobce totiž současně namítá, že správce daně postupoval při opakovaných svědeckých výsleších nezákonně.
19. Svědecká výpověď je tradičním důkazním prostředkem a podle § 93 odst. 1, odst. 3 daňového řádu má své nezastupitelné místo i v daňovém řízení. Podrobnosti ohledně svědků stanoví § 96 daňového řádu. Práva daňového subjektu v souvislosti s výsledkem svědka správcem daně jsou upravena v § 96 odst. 5, odst. 6 daňového řádu. Podle uvedených ustanovení *[d]aňový subjekt má právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Ve vyrozumění daňového subjektu o provádění svědecké výpovědi správce daně uvede označení věci, ve které bude svědek vypovídat, a označení svědka, nehrozí-li nebezpečí, že by došlo ke zmaření účelu výpovědi.* Je-li v daňovém řízení prováděn výsledek svědka a daňový subjekt nemá možnost být výsledku přítomen a klást svědkovi otázky, je taková svědecká výpověď důkazem pořízeným v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2004, č. j. 30 Ca 324/2001-39, publ. ve Sb. NSS 255/2004) a protokol o takové svědecké výpovědi je jako důkaz nepoužitelný.
20. Citovaná ustanovení jsou promítnutím čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (srov. nález sp. zn. II. ÚS 173/01, ze dne 7. 1. 2004, publ. ve Sb. ÚS č. 32/2004, či ze dne 15. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 54/01, nálezy Ústavního soudu dostupné na www.nalus.cz). Právo být přítomen při svědecké výpovědi a klást svědkovi otázky umožňují daňovému subjektu učinit si názor ohledně jeho věrohodnosti a také pravdivosti jeho tvrzení. Jen tak je daňovému subjektu zajištěno, aby se mohl ke svědecké výpovědi vyjádřit a také svými otázkami (nikoli návodnými a kapciózními, v tomto směru platí pro daňový subjekt stejná pravidla jako pro výsledek provádějíciho správce daně) spoluurčil obsah svědecké výpovědi a svědkovu výpověď (ať již spontánně uvedené skutečnosti či odpovědi na otázky správce daně) konfrontoval svými dotazy.

21. Ke smyslu a účelu práva daňového subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky se pregnantně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 2 Afs 25/2007-121, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz. V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje zpravidla přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost jeho výpovědi, neboť se svědek k rozhodným otázkám vyjádří v logice náhledu jak správce daně, tak stěžovatele a oba tyto náhledy tak lze konfrontovat a vyhodnotit. Zajištění reálné možnosti účasti při výsledku svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost – svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vyhýbání se výsledku svědků a jejich nabazování listinnými důkazy, například protokoly o výsledku pořízenými v jiných řízeních o právech a povinnostech.*“ (pozn. soudu podtržení doplněno zdejším soudem). Z právě citovaného soud dovozuje, že imanentní součástí práv daňového subjektu v souvislosti se svědeckou výpovědí v daňovém řízení je nejen právo klást svědkovi otázky, ale také právo být přítomen celé svědecké výpovědi. Tomu ostatně odpovídá požadavek na nový výslech svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Afs 63/2010-209), nebyl-li daňový subjekt správcem daně řádně o svědecké výpovědi vyrozuměn.
22. V souzeném případě není sporu o tom, že správce daně provedl svědecké výpovědi ve dnech 8. až 10. 2014 v rozporu se zákonem, protože o jejich konání žalobce dle § 96 odst. 5 ve spojení s § 39 odst. 1 daňového řádu řádně nevyrozuměl. Svoje pochybení správce daně po upozornění ze strany žalobce (viz. námítka ze dne 14. 3. 2014) uznal a ve dnech 23., 24., 25. a 30. 4. 2014 přistoupil k opakovaným svědeckým výpovědím, tentokrát již za přítomnosti žalobce. Postup, který správce daně při provádění opakovaných svědeckých výpovědí zvolil, však beze zbytku nenaplnil shora nastíněné požadavky. Ve své podstatě totiž správce daně výpovědi svědků neprovedl, pouze přítomné osoby včetně žalobce přečtením seznámil se zněním původních – avšak nezákonných – svědeckých výpovědí a obsah protokolů o nich bez dalšího vtělil do protokolů o opakované svědecké výpovědi. Svědkům nedal správce daně žádný prostor k vyjádření, ani jim nekladal otázky. Žalobce sice mohl realizovat své právo klást svědkům otázky, avšak právo být přítomen výpovědi svědka a učinit si o ní úsudek na základě celého jejího průběhu mu bylo upřeno. Jak již soud uvedl, typickým znakem pro svědeckou výpověď je právě její bezprostřednost, kdy svědek vypovídá za přítomnosti správce daně i daňového subjektu (rozhodne-li svá zákonná práva realizovat). Svědecká výpověď může být ovlivněna právě i přítomností „druhé strany“, přičemž nejen správce daně, ale také daňový subjekt mají právo (s ohledem na zásadu „rovnosti zbraní“) učinit si úsudek o věrohodnosti svědka a pravdivosti jeho tvrzení z průběhu celé svědecké výpovědi, a to nejen na základě obsahu jeho odpovědí, ale také celkového dojmu z projevu svědka, včetně nonverbálního. Správcem zvolený způsob zopakování svědeckých výpovědí byl sice hospodárnější – byl to způsob jistě

rychlejší a svědky méně zatěžoval – ale představoval obcházení zákonného postupu při dokazování svědeckou výpovědí.

23. Protože žalovaný nezákonný postup správce daně při opakování svědeckých výpovědí aproboval, vychází závěry orgánů finanční správy ohledně neunesení důkazního břemene žalobcem, a tedy neprokázání výdajů za práce vykonané společností ■■■■■ převážně z nezákonně provedených svědeckých výpovědí.
24. S ohledem na tuto vadu řízení bylo nadbytečné, aby se soud zabýval námitkami týkajícími se vlastních úvah správce daně a žalovaného ohledně důkazní hodnoty jednotlivých svědeckých výpovědí.

V. Závěr a náklady řízení

25. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Vysloveným právním názorem je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Jeho povinností v dalším řízení bude odstranit vytýkanou vadu řízení provedením řádných opakování svědeckých výpovědí, o nichž bude žalobce řádně vyrozuměn, tak aby mohl být přítomen celé svědecké výpovědi a teprve následně mohl klást svědkovi otázky v souladu s § 96 odst. 5, odst. 6 daňového řádu. Pokud by se nepodařilo žalovanému vytýkanou vadu dokazování odstranit, bude muset učinit skutkové a právní závěry pouze na základě těch svědeckých výpovědí, u nichž byla žalobcova procesní práva dodržena beze zbytku, a na podkladě ostatních v daňovém řízení obstaraných důkazních prostředků.
26. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. V souzené věci byl se svou žalobou úspěšný žalobce, má proto právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků (příloha k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), dále odměnu za 2 úkony právní služby ve výši 6 100 Kč [2 úkony po 3 100 Kč na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby]; 2 režijní náklady podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč, tedy ve výši 600 Kč; a částku 1 428 Kč odpovídající 21 % sazbě DPH z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy ve výši 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby vyčíslené

náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. červen 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu